

AZ ISTEN FIÁBAN VALÓ HIT EGYSÉGE

„Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” (Eféz. 4,13.)

A TÉMA AKTUALITÁSA

A Hetednap Adventista Egyház úttörői sokféle háttérből, különböző tanításokat valló egyházakból jöttek össze. Egy-egy szombati összejövetelük alkalmával szinte ketten sem voltak egy értelemben azzal kapcsolatban, amiről éppen beszéltek. De tisztelték és szerették egymást, mindannyian feltételezték a másik őszinteségét, hogy nyitott a minden emberitől mentes igazság megismerésére. Mindannyian komolyan készültek a második advent beteljesedésére, a Jézussal való találkozásra. Ezért tudta őket a Szentlélek vezetni, és egységre juttatni azokban a kérdésekben, amiket korábban egymástól eltérően értelmeztek.

Az Ősellenségünk azonban mindig résen volt, és van jelenleg is, és mindig talált az egymás után következő időszakokban olyan személyeket, akik tovább vitték magukban, vagy éppen átvették elődeiktől azokat a téves elméleteket és hamis tanításokat, amiket ők a korábbi hátterükből hoztak magukkal, és amik ellentétben voltak az advent közösségben elfogadott igazságokkal. Ezek a fals irányzatok különösen a bibliai istenkép kialakításával összefüggésben jöttek, és jönnek felszínre még ma is, újra és újra. Ilyen megosztó témaként jelennek meg még ma is közöttünk a Biblia Istenével kapcsolatos téves elképzelések.

Ezekben az elképzelésekben sokszor nem is a bizonyítás állítása hangzik el, hanem a kételyek kérdéseit vetik fel, amivel el akarják bizonytalanítani azokat, akiknek még nincs eléggé megalapozott ismeretük. Az idők folyamán ilyen kételyt támasztó kérdésként vetődött fel az, hogy a Biblia Istene valóban egy

három személyből álló hatalmi kört jelent-e. Nem lehetséges, hogy az Isten szó és megnevezés eredetileg csak az Atyára vonatkozó kijelentés az Igében, és Jézust csak úgy emelte föl magához valamikor isteni pozícióba? A Szentlelket az Istenség egyik személyének kell tekinteni, vagy csupán egy erőnek, amin keresztül Isten a hatalmát gyakorolja közöttünk? Jézust az Atyával egyenlő, öröktől fogva létező Istennek kell tekinteni, vagy az Ő mennyei létének is van kezdete, mert esetleg Ő is csak úgy született az Atyától, valamikor az örökkévalóságban? Jézus a testet öltésekor, mennyire lett hozzánk hasonló emberré? Csak a fizikai természetében lett hasonló hozzánk, vagy a lelki természetében is felvette a mi bűntől megromlott természetünket, és ezért neki is küzdeni kellett a saját megromlott természete ellen?

Természetesen ezek a kérdések jogos felvetések lehetnek, és aktuális problémaként jelenhetnek meg, amikre választ kell adni a Biblia és a Bizonyosságtétel kinyilatkoztatásai alapján. Viszont csak addig tekinthető jogos kérdésnek, amíg a kérdező valóban az igazságot keresi, nem pedig a saját fals nézetét akarja megvillantani mások előtt, hogy azzal megingassa a hitében és az Isten-ismeretében azokat, akik figyelmét magára tudja vonni.

A Jézus „főpapi imája”-ként ismert, közbenjáró könyörgés bevezetőjében, Jézus az örök élet feltételeként állítja eléink azt, hogy meg kell ismerjük Őt, mint aki az *„egyedül igaz Isten”* (Jn. 17,3.) küldöttjeként jött el közénk. Ha ennyire fontos Őt megismernünk, akkor senki sem lehet közömbös és érdektelen annak kutatásában, hogy minél több, és minél tisztább ismeretre jusson el ennek az igazságnak a megszerzésében.

A Biblia kijelentései alapján tudhatjuk azt is, hogy Jézusnak, mint isteni küldöttnek a megismerése nem csupán egy ismeretanyag, amit mindenki a másiktól függetlenül tanulmányozhat és értelmezhet, ki-ki ahogy akar. A Szentlélek által adott lelki ajándékok célja ugyanis éppen az, hogy ebben az ismeretünkben egység jellemezzen bennünket. Ennek érdekében

*„adott Ő némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesbítése céljából, szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: **míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére**, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére: hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által; hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban.”* (Eféz. 4,11-15.)

Sátán viszont éppen ezt az isteni célt akarja megakadályozni, ezért igyekszik összezavarni a fejekben a Jézussal kapcsolatos ismereteket, hogy ezzel zűrzavart és széthúzást támasszon. Ezzel pedig közvetve azt is eléri, hogy a már megtévesztettek tovább adják tévtanításaikat, hogy *„elhitessék, ha lehet, a választottakat is”* (Mt. 24,24.). Ez a körülmény arra kell készítsen bennünket, hogy buzgó tanulmányozói legyünk az Igéből azoknak a kijelentéseknek, amelyek alapján Jézust úgy ismerhetjük meg, ahogyan Ő akarja kinyilatkoztatni előttünk önmagát. Ezt a témakört azonban csak megfelelő alázattal lehet és szabad tanulmányozni.

„Mikor ennek a tárgynak a tanulmányozásához fogunk, jól jegyezzük meg, mit mondott Krisztus Mózesnek az égő csipkebokorból? ‘Vedd le a te saruidat, mert az a hely, amelyen állasz, szent’.” (EGW: YI, 1898. okt. 13.)

Amikor Isten Igéje azt mondja: *„oldd le a te saruidat!”* (2Móz. 3,5.), akkor ezzel arra szólít fel, hogy vedd le a saját gondolataidat, vedd el magadtól mindazt, amihez emberi tapadhat, és légy kész az Istentől származó gondolatok befogadására. Mert bármilyen szépnek és logikusnak tűnhet is az emberi értelem szüleménye, de ha nem igaz, akkor örülj, hogy Isten előtt megszabadulhatsz tőle. Amikor pedig tanulmányozás közben látszólagos ellentmondásokkal találkozol, akkor tudnod kell, hogy a Biblia és

a Bizonyásgtétel sohasem mond ellent önmagának. Minden ilyen esetben a te értelmezéssel, a benned kialakult megértéssel van probléma. Viszont fontos azt is figyelembe venni, hogy Jézus visszajövele előtt Isten gyermekeinek el kell jutni „*az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére*” (Eféz. 4,13.). A lelki ajándékokat ugyanis ezzel a céllal adta Isten az Egyházában lévők részére. Erre a megismerésre, és erre az egységre pedig mindenki csak szorgalmas igetanulmányozással juthat el.

TUDAKOZZÁTOK AZ ÍRÁSOKAT!

Jézus azt mondta a korabeli zsidó vezetőknek: „*Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyásgot tesznek rólam;*” (Jn. 5,39.). Akkor ott, Jézus szájából, kijelentő módon hangzott el ez a megszólítás, hozzánk azonban már felszólító módon szól Isten ezzel az igei gondolattal. Mindenkinek, aki az Ő gyermekének vallja magát, előjoga, de egyben kötelessége is, hogy a Bibliát naponként, szorgalmasan tudakozza és tanulmányozza.

„Minden értelmes lény első és legfontosabb kötelessége, hogy megtudja a Szentírásból, mi az igazság... Nap, mint nap szorgalmasan kell kutatnunk a Bibliát, minden gondolatot mérlegelve, és ígét ígével összevetve. Isten segítségével nekünk kell kialakítanunk nézeteinket, mint ahogy életünkért is saját magunk vagyunk felelősek Isten előtt” (EGW: NK, 532,4)

„Mielőtt bármilyen tantételt vagy előírást elfogadnánk, kérdezzük meg, hogy mit szól hozzá az Úr!” (EGW: NK, 530,f -- BT Préd. Rész. 102,4.)

Az apostoli gyülekezetet kell példaképül vennünk ebben a dologban, aminek már a jelenlegi életünkben is meghatározó szerepe kell legyen, de kihatásában az örök sorsunkat is érinti. A béreabeliekről azt olvashatjuk, hogy semmit sem fogadtak el csupán tekintélyalapon, hanem naponta tudakozták az Írásokat,

és mindent megvizsgáltak, hogy „*úgy vannak-e azok*” (Csel. 17,11.), ahogy a tanító mondta azt. A jeruzsálemi gyülekezetről is azt a tudósítást olvashatjuk, hogy „*foglaltosak voltak az apostolok tudományában*” (Csel. 2,42.). Nem elégedtek meg azzal, amit a szüleiktől vagy bárki mástól hallottak, hanem saját maguk is tanulmányozták az Írásokat. Sajnos, nemzedékről nemzedékre gyengül ez a gyakorlat Isten gyermekei között. Sokakban nagy a hajlandóság arra, hogy a kényelmesebb részt válasszák, mint azt, hogy személyesen is kutassák az Írásokat, és személyes meggyőződéssé alakítsák át a megtalált és felismert igazságokat.

Több szempontból is múlhatatlan szükség van személyes igetanulmányozásra. Az utolsó idő legfélelmetesebb jeleinek egyike éppen az, hogy sok hamis tanító támad, akiknek az a szándékuk, hogy „*elhitessék, ha lehet, a választottakat is*” (Mt. 24,24.). Nekünk, adventistáknak csak azok a hamis tanítók veszélyesek, akik közülünk támadnak, ám azok nagyon veszélyesek! A kívülről érkező tanítókkal és az általuk képviselt tévtanokkal szemben általában védettek vagyunk, de sokkal kiszolgáltatottabbak vagyunk azokkal szemben, akik közöttünk jelennek meg. Mivel Isten előre tudta ezt, ezért a Biblián keresztül előre figyelmeztetett bennünket ennek veszélyére, mert alkalmat akar adni a felkészülésre, hogy ne szakadjon ránk a meglepetés erejével, amikor szembetaláljuk magunkat vele.

„Jönnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják.” (Csel. 20,30.)

„Ti köztetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnkségeket fognak becsempészni.” (2Pét. 2,1.)

Az fenti igék kijelentései alapján arra gondolhatunk, hogy ezek a tanítók általában befolyással és tekintéllyel rendelkező embereként lépnek színre Isten népe között. Másként nem is tudnák a fonák tanításaikkal maguk után vonni a tanítványokat.

Mivel pedig közöttünk támadnak, ezért az általuk képviselt hamisságot alig lehet megkülönböztetni az igazságtól. Hiszen ezek az emberek az általunk vallott és képviselt tanítások rendszerébe építik bele a tévedéseiket.

„Az igazság határvonala szorosan a tévedés vonala mellett fekszik, és mind a két vonal egynek tűnhet azok értelme előtt, akikben nem munkálkodott a Szentlélek, és akiknek értelme éppen ezért nem gyors felismerni a különbséget az igazság és a tévedés között.” (EGW: 1SM 202.)

Az a veszély fenyeget bennünket, hogy meggondolatlanul elfogadunk téves tanításokat. Mert ez általában kényelmesebb, mint utánanézni, hogy *„úgy vannak-e ezek”* (Csel. 17,11.), hogy valóban bibliai tanítást hallottunk-e az igehirdetőinktől. Lehetséges, hogy tekintélyalapon fogadjuk el az elhangzott tanításokat, mert megbízunk az általunk ismert és tisztelt emberek ítéletében és igeismeretében.

Az ihletett kinyilatkoztatás egy félelmetes válságot jövendől Isten Egyházában, amelynek beteljesedése minden nappal közelebb és közelebb van hozzánk. Ebben a válságban csak azok tudnak majd megállni Isten előtt, akiknek személyes igeismeretük, és személyes meggyőződésük van.

*„Mert hamis Krisztusok és **hamis próféták támadnak**, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy **elhitessék, ha lehet, a választottakat is.**” (Mt. 24,24.)*

„Nem elég a jó szándék. Nem elég tenni azt, amit az ember helyesnek vél, vagy a lelkész helyesnek mond. Üdvösségünk forog kockán. Minden embernek személyesen kell kutatnia a Szentírást. Bármilyen erős is a meggyőződése, bármennyire is bízik abban, hogy a lelkész tudja, mi az igazság, nem építhet rá. Mindenkinél van egy térképe (a Biblia), amelyben fel van tüntetve a hazafelé vezető út minden jelzése. Nem kell találgatnia.” (EGW: NK 532,3)

JÉZUS MEGISMERÉSÉNEK EGYSÉGE

A Jézusról szóló igei kinyilatkoztatásokat, és azoknak helyes megértését az örök élet feltételeként állítja elénk a kinyilatkoztatás: *„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”* (Jn. 17,3.). Nem lehetünk közömbösek ebben a dologban, nem mondhatjuk azt, hogy engem ez a téma nem érdekel. Nem választhatjuk a semlegességet sem, azt gondolva, hogy ezzel majd szépen áthidaljuk a nehézségeket. A Jézusról szóló igei kijelentések azért adtak, hogy azokat tanulmányozzuk és kutassuk, majd pedig az elnyert ismereteinkben egység legyen közöttünk, különösen a Jézusról való ismeretünk vonatkozásában. ***„Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.”*** (Eféz. 4,13.).

A gyülekezetnek adott lelki ajándékok többek között azért adtak, hogy ebben az ismeretben való egységre jutást munkálják Isten gyermekei között. Ez egyrészt azt jelenti, hogy megfelelő ismerettel kell bírunk, másrészt pedig azt, hogy ebben az ismeretben egység kell jellemezzen bennünket.

Pál apostol üzenete azért sürget az Isten Fiában való hitünk egységének elérése érdekében, mert úgy gondolja, hogy Sátán szándéka éppen az, hogy ezekben az ismereteinkben támasszon hamis tanításokat. Így akarja megtéveszteni a választottakat. Pál azt mondja: *„ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele”* (Eféz. 4,14.), vagyis ne legyünk gyermekek a Jézusról való ismereteinkben. Mert gyermekként könnyen becsaphatók vagyunk, a tanításnak bármilyen szele magával tud ragadni, mint a tenger habját, hiszen nincs kapaszkodó, nincsen semmilyen ismeretalap. Isten azt szeretné, hogy határozott egyéniségekké, meggyőződésből származó erő birtokosaivá, érett férfiakká váljunk a Jézus megismerésében. Ilyen emberekké válni azonban csak személyes igetanulmányozás által lehet.

Egy testvérrel való beszélgetésem során felvetődött az a kérdés; – De mi történik azokkal, akiknek nincs lehetőségük arra, hogy ilyen témában elmélyülve személyes kutatásokat végezzenek? Erre a kérdésre Péter apostol mondja el nekünk a választ. Ők azok, *„Akiket Isten hatalma őriz hit által az örök üdvösségre”* (1Pét. 1,5/a.). Az őszinte hívő embert Isten meg tudja őrizni a téves tanítások ártalmas befolyásától. Isten hatalma fogja őrizni őket az örök üdvösségre, hogy ne váljanak megtévesztett emberekké.

Természetesen nem vagyunk egyformák, nemcsak a kinézetünkben és a természetünkben, hanem az igeismeretünkben sem. *„Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.”* (Péld. 4,18.). Vagyis nem rendelkezik mindenki minden ismerettel, hiszen mindenkire érvényes az, hogy csak *„rész szerint van bennünk az ismeret”* (1Kor. 13,9.), és ezzel a rész szerinti ismerettel is csak különböző szinten rendelkezünk. Isten hatalmának őrzése viszont azt jelenti, hogy az Istentől vezetett embert semmilyen tévtanítás sem tudja igeismeret hiányában olyan szinten befolyásolni, amely már az üdvösségét veszélyeztetné, mert azon a ponton az *„Isten hatalma őrzi”* meg.

Ez az isteni védelem azonban nem jelent védettséget akkor, amikor az illető személynek lehetősége lenne az igitanulmányozásra, de kényelemből vagy egyéb más okból nem él ezzel a lehetőséggel. A Szentlélek mindenkit szeretne továbbvezetni, és egy magasabb szintű ismeretre juttatni. Az a körülmény, hogy Isten gyermeke vagy-e, attól is függ, hogy milyen mértékben hagyod magad vezettetni a Szentlélektől: *„Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai”* (Róm. 8,14.). Isten azt szeretné, hogy az Ő gyermekei mindig, újabb és újabb területeken váljanak érett férfiakká az ismeretekben, hiszen a lelki ajándékoknak éppen ez a rendeltetésük. Ezért Isten rámutat az igitanulmányozásunk vonatkozásában egy nagyon fontos területre, ahol szükségünk van érettekké válni. *„Míg eljutunk*

mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére.” (Ef. 4,13.).

EGY MEGJÖVENDÖLT VÁLSÁG

Rendkívül sürgető számunkra, a Krisztusról szóló ismeretekben érett férfiakká lenni, mivel Ellen White írásaiban arról olvashatunk, hogy Egyházunkat alapjaiban fogja megrázni egy belső válság, amit Ő „Omega-válság”-nak nevezett. Ma még csak találgatások vannak arra vonatkozóan, vajon mi fogja ezt a válságot kirobbantani. Mivel azonban az előttünk lévő Omega-válságnak volt már egy Alfája is az Egyházunk történetében, ezért feltételezhető, hogy jellegzetességében és törvényszerűségeiben azonos jellemzőket ismerhetünk majd fel az Omegában is.

Az Alfa-válságról a következőket mondhatjuk el a feljegyzések alapján. Mi közülünk támadtak hamis tanítók, akik veszedelmes eretnokségeket csempészték be sorainkba. Céljuk az volt, hogy különleges tanításuk által maguk után vonják a tanítványokat, ahogy erre már Pál apostol is figyelmeztetett. *„Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jőnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják.”* (Csel. 20,29-30.). Ebben az időben különösen az értelmiségi réteget és az ifjúságot célozták meg, ezért valószínűleg az Omegában is ez lesz a jellemző. Eretnek tanításuk középpontjába az Isten személyét és természetét állították. Ennek a válságnak eszmei szerzője és vezéregyénisége Dr. John H. Kellogg volt, egy nagy tekintélyű vezető egyéniség az Egyházban, aki a következőket vallotta:

„Isten bennem van, és mindaz, amit teszek, Isten ereje, hatalma. Minden egyszerű cselekedet is az Isten teremtői tette... A levegő, amit belélegzünk, az a közeg, amelyen keresztül Isten fizikailag juttatja életünkbe a Szentlelket, és a napfény az Ő látható »shekinája«... Az emberi test az erő, a

hatalom, amely épít és teremt, az Isten maga, az isteni jelenlét a templomban... A fűben, a fában, a növényekben, mindenben körülöttünk, Isten van jelen... A menny pedig ott van, ahol Isten, és Isten mindenütt jelen van.” (Lewis R. Walton: Omega, 19-20. oldal,)

Valószínű, hogy ebből a panteista gondolkodásból következett, hogy az Alfa-válság vezető egyéniségei Jézus emberi természetével kapcsolatban is egészen új elméleteket vallottak, és tanítottak. Ez a tanítási irányzat, a különböző irodalmak által azóta is jelen van Egyházunkban, hol rejtetten, hol teljesen nyíltan. Hazai vonatkozásban az 1980-as évek eleje óta, egyre nyíltabb hitvallássá kezdett válni egyesek életében, később pedig meglehetősen széles rétegeket tudott a befolyása alá vonni. Ezért nekünk is szükséges őszintén szembenézni ezzel a tanítási irányzattal, és megvizsgálni a Biblia és a Bizonyosságtételek fényében. Az előbb idézett szerző, Lewis R. Walton: az *Omega* című tanulmányában egy nagyon fontos következtetést mond ki, az előttünk álló válsággal kapcsolatban.

„Nem frontális támadás, nem nyilvánvaló vétek a keresztény hit ellen, amely erőszakkal ragad el férfiakat, hanem inkább az igazság és tévedés szövevényes, olyan okosan kombinált keveréke, hogy az ember csak reménykedhet, hogy a Szentlélek segítsége és az Isten kinyilatkoztatott igazságának szorgalmas tanulmányozása által felismerheti. Még az ember érzékelésének nyilvánvaló realitásait is meg kell tagadni, és csak hit által haladni a világosságban, amely Isten Igéjéből árad.

’Megmondattott számomra, hogy lesz egy nagy megújulás, de csak amikor Isten ítéletei utoljára látogatják meg a Földet... Ezt előre ismerve, Sátán arra törekszik majd, hogy egy utánzatot bevezetve, meghiúsítsa ezt. Azokban a gyülekezetekben, amelyeket megtévesztő befolyása alá tud vonni, azt a látszatot kelti, hogy Isten különleges áldása áradt ki rájuk. Nagy vallási érdeklődés látszatát kelti. Tömegek

ujjonganak majd azon, hogy Isten csodálatosan munkálkodik érettük, amikor pedig a munka egy másik lélektől származik.’
(NK 413,3)

Nemzedékek óta hozzászoktattuk magunkat ahhoz a feltételezéshez, hogy mindez az Adventista Egyházon kívül történik majd, és hogy mi, az Isten maradék népe biztonságban szemléljük majd, érdeklődő, de különálló biztonságban. Ez a feltételezés rejtélyessé teheti számunkra azt, hogyan lehet a közöttünk lévő választottakat megtévesztéssel fenyegetni. Meg van a lehetősége annak, hogy alábecsülték az ellenséget, hogy a hamis megújulásnak ugyanaz a káprázata az adventizmusban is felbukkanhat érzécsalódásoktól kísértén, amely hitet követel? Ha negatív választ adunk erre a kérdésre, akkor nagyon is rákényszerülünk arra, hogy magyarázatot találjunk arra a kérdésre; hogy »a legnagyobb fényeink néha miért mentek el, és miért váltak a mi legfélelmetesebb és legértelmesebb ellenségünké?« Férfiak és nők nem válnak az egyházon belül egy kicsiny vitakérdés felett ilyen haragossá. A harag mértéke akkor mutatkozik meg, amikor emberek meggyőzik önmagukat arról, hogy az egyház visszautasított valamiféle eszmét, amit pedig ők életbevágóan fontos, vallásos igazságként érzékeltek.” (Lewis R. Walton: Omega 59. oldal)

„Lehet, hogy ez az a veszély, amellyel szemben az adventistáknak különösképpen ébereknek kellene lenniük, hiszen reform-gondolkodású emberek, és egész üzenetük a reformációt sürgeti. Ezért, ha az ellenség ezen az úton jön hozzájuk, meg van a lehetősége annak, hogy sokkal könnyebben megtévezzék őket, egyszerűen azért, mert az »új doktrína« célja úgy látszik, hogy valami olyan, mint amit eddig is akart mindenki. A megkülönböztető vizsgálat egyszerű: az új tanítás az élet reformjára, vagy pedig a megalapozott igazság megváltoztatására késztet-e?” (Lewis R. Walton: Omega 70. oldal)

ÓVAKODJ AZ EMBERI GONDOLATOKTÓL!

Mivel Sátán nagyon tetszetős csomagolásban tudja elrejtetni a megtévesztő elméleteit, ezért a Bizonyágtételek rendkívüli óvatosságra intenek bennünket. Ez a tanács Jézus emberi természetével kapcsolatban felmerülő elméletekre és tanítási irányzatokra is vonatkozik. Ebben a témában minden meggondolatlan kijelentés bűnnek számít Isten előtt. Már Jóbnak is azt mondta a meggondolatlan kijelentések miatt: *„Haragom felgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán”*. (Jób. 42,7.). Ellen White pedig a következő tanácsot adja írásaiban ezzel a témával kapcsolatban.

„Észrevettem, hogy veszély van a tárgyak megközelítésében, amelyek a végtelen Isten Fiának emberi mivoltával foglalkoznak.” (EGW: SDA BC 5. 1129,1)

„Mikor ennek a tárgynak a tanulmányozásához fogunk, jól jegyezzük meg, mit mondott Krisztus Mózesnek az égő csipkebokorból? »Vedd le a te saruidat, mert az a hely, amelyen állasz, szent.« Fogjunk tehát tanulni vágyó lélekkel és megtört szívvel ehhez a tanulmányhoz. Krisztus testet öltésének tanulmánya gyümölcsöző terület, és bőségesen megjutalmazza a kutatót, aki mélyen keres az elrejtett kincs után.” (EGW: YI, 1898. okt. 13.)

„Ami ki lett nyilatkoztatva az a miénk és a mi fiainké, de legyen minden ember óva attól a területtől, ahol Krisztust teljesen emberré teszik, olyanná, mint közölünk egy, mert azt nem lehet.” (EGW: SDA BC 5. 1129/f;)

„Légy óvatos, rendkívül óvatos, ahogy Krisztus emberi természetéről beszélsz.” (EGW: SDA BC 5. 1128/4)

A Jézus természetéről szóló különböző tanítások, a válaszkeresésükben nem mindig az ideális megoldást választják. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy alkalmanként a különböző igei és bizonyágtételi kinyilatkoztatásokat egyesek csupán az emberi

logika alapján akarják értelmezni. Nem alkalmazzák következetesen azt, hogy az egyik kinyilatkoztatást egy másik kinyilatkoztatás magyarázzon meg. Nem vetik össze az ígét az ígével, hogy a Biblia egésze is visszaigazolást adjon az igazság megértésével kapcsolatban. – A későbbiekben erre majd megfelelő példákat is fogok bemutatni. – Nem mindig veszik figyelembe, hogy az adott témáról mit mond az Ige vagy a Bizonyágtétel egésze.

„A bizonyítás szabályai szerint egy író állításait ugyanannak az írónak más megfogalmazásaival kell tisztázni. Ezért minden egyes alkalommal meg kellene kérdeznünk... Milyen emberi természetre gondolt pontosan Ellen White?” (Ralph Larson: *Az Ige testté lett*, kézirat, 7. oldal)

Soha ne veszítsük szem elől, hogy Jézus visszajövele előtt Isten gyermekeinek el kell jutni „*az Isten Fiában való hitnek, és az Ő megismerésének egységére*” (Eféz. 4,13.). Azzal a reménységgel írom e sorokat, hogy valamilyen mértékig ezt a célt fogja szolgálni ez a könyvem is.